

SVĚTLANKOVSKÝ
ČASOPIS
Č. 6

LEDEN 2013

Autor obrázku: Marián Zahradník

Velevážený čtenáři a čtenářko,

právě držíte v ruce nový výtisk Světlankovského časopisu s číslem 6. Šesté číslo je určeno pro všechny čtenáře a čtenářky z blízkého i dalekého okolí, přátele a kamarády, kteří se chtějí pobavit, zaluštit si a dozvědět se něco nového.

Práce na aktuálním čísle Světlankovského časopisu nám poskytlo hodně energie, radosti a zážitků, stále se učíme něčemu novému. I v tomto čísle se na přípravě podílelo několik nových spolupracovníků, kterým bychom chtěli poděkovat za všechny příspěvky.

V 6. čísle Světlankovského časopisu se dozvíte, kterého herce a herečku mají čtenáři nejraději, v rubrice „Zdravá lékárna“ se dočtete informace o hlívě ústříčné a také Vás naučíme uvařit výtečnou polévku z této zdravé houby. V rubrice „Rozhovor s...“ na vás čeká pobavení s naším tajným hostem. V rubrice „Životopis“ se můžete dozvědět něco o loutkoherci p. Skupovi, k vánocům patří Adventní báseň od pí. Máňkové. V rubrice „Cestománie“ navštívíme místo s krásnou krajinou na Luckém vrchu. Díky našim spolupracovníkům Karlovi Kopeckému a Mariánovi Zahradníkovi se můžeme dozvědět něco o činčile Sněhurce a pocitech malíře během jeho tvoření. Pro historiky jsme v tomto čísle připravili několik informací o městě Pardubice. Jako vždy si na závěr můžete potrápit svoje mozkové závitky a pobavit se při luštění a hledání odpovědí na záludné otázky.

Nejen při čtení 6. čísla vám redakce přeje, abyste se měli dobře, měli kolem sebe spoustu lásky, radosti, pohody a dobrých lidí.

Na vaše podněty, připomínky, náměty a nápady se těšíme na adrese

redakcesvet@seznam.cz

Obsah

Úvodní slovo.....	2
Obsah.....	3
Anketa.....	4
Rozhovor s.....	5
Zdravá lékárna.....	7
Životopis - Josef Skupa.....	8
Vlastní tvorba – Eva Mánková – Adventní.....	10
Zimní recept.....	11
Naše kamarádka činčila jménem Sněhurka.....	12
Cestománie – Lucký vrch.....	13
Historie z Pardubic.....	14
Marián Zahradník -.Mé barvené sny.....	16
Reklama.....	17
Hádanky a kvízy.....	18

ANKETA

V 6. čísle bylo téma „Nejoblíbenější herečka nebo herec“ Ankety se tentokrát zúčastnilo 22 hlasujících. Převažovali spíše čeští herci a herečky než zahraniční. Všem hlasujícím děkujeme a gratulujeme výhercům ankety.

1. místo

Jiřina Bohdalová

2. místo

- Jiří Sovák
- Ivan Trojan
- Helena Růžičková

3. místo

- Luis de Funes
- Gerard Depardienr
- Meryl Streep
- Jenifer Lopez
- Libuše Šafránková
- Karel Roden
- Radoslav Brzobohatý
- Dagmar Patrasová

Tajný tip redakce je Lukáš Vaculík.

Zdroj: www.televize.cz, www.superfilmy.sk, www.fanda.nova.cz, www.the100.ru

ROZHOVOR S...

1. Kolik je ti let?

40.

2. Jak dlouho chodiš na Světlanku?

Asi 7 let.

3. Jaká je tvá oblíbená barva?

Všechny.

4. Jaký je tvůj oblíbený zpěvák?

Jan Kraus.

5. Jaká je tvá oblíbená květina?

Rezeda, tulipán.

6. Jaké jsou tvé záliby?

Tanec, zpěv, flétna, psaní pohádek.

7. Jaká kniha tě v poslední době nejvíce oslovila?

Toulavá kamera.

8. Pěstuješ nějaké květiny nebo bylinky?

Kaktusy, chtěl bych vypěstovat kaktus se jménem Světlanka.

9. Letěl jsi už někdy letadlem?

Ne, viděl jsem ho.

10. Zajímáš se o politiku?

Ne.

11. Cestuješ? Kterou zemi bys rád navštívil?

Ano, Havaj.

12. Jaká je tvoje nejoblíbenější činnost?

Doprovod na vlak, dřevodílna, malování obrazů, dramaterapie.

13. Bydlíš v rodinném domě nebo paneláku? Vyhovuje ti to nebo bys rád bydlel jinde?

V rodinném domě, zatím to vyhovuje.

14. Čím bys chtěl být, kdyby ses znovu narodil?

Tím, čím jsem.

15. Maluješ rád?

Ano.

16. Máš rád zvířata?

Když jsou na obrázku, tak jo. I ty živý.

17. Chováš nějaké doma?

Ne, protože na čtyřnohý kočky mám alergii. Rád o zvířátkách čtu, ale nepitvám je.

18. Jaké je tvé oblíbené jídlo?

Mám rád vše, kde je zelenina nebo ovoce, např. Obložený zeleninový talíř.

19. Máš rád blondýnky nebo brunetky?

Oboje dvoje.

20. Bydlíš ve městě nebo na vesnici?

Jestli se Svitavy dají počítat mezi město, tak ve městě.

21. Máš rád děti?

Ano. Ty malinký – ty jsou nejroztomilejší a chytrý.

22. Vyrábíš rád ze dřeva nebo z jiného materiálu?

Nejraději ze dřeva. Můžu se soustředit na to, co vyrábím. Z jiného materiálu se to musím teprve naučit.

23. Kde jsi byl nejdál?

Na Vranově.

24. Věnuješ se nějakému sportu?

Gaučing, jízďě na kole.

25. Jaké je tvé motto?

K druhým se chovej tak, jak chceš, aby se k chovali k Tobě.

26. Jaký je Tvůj nejoblíbenější strom?

Všechny, jasan znamená, když ho slyším, že jásám.

27. Jaká je Tvá oblíbená báseň?

Mám rád básničky, líbí se mi od kamaráda Káji Kopeckého.

28. Co bys udělal, kdybys vyhrál milion?

Rozdělil bych ho na 4 díly – jeden bych dal Světlance, jeden mé rodině, jeden do Domečku v Moravské Třebové a jeden Verunce Horáckové.

ZDRAVÁ LÉKÁRNA

Hlíva ústříčná

Hlíva ústříčná (*Pleurotus ostreatus*) je jedlá dřevokazná houba z čeledi hlívovitých.

Klobouky hlívy ústříčné svou barvou i tvarem připomínají větší ústřice, odtud pochází i druhové pojmenování. Zbarvení je proměnlivé od barvy bělavé, šedomodravé až k šedohnědé nebo hnědé. Zbarvení je závislé na podmínkách růstu, vlhkosti apod. Klobouky rostou nad sebou v trsech, řadách nebo vrstvách. Trsy plodnic mohou dosahovat hmotnosti i několika kilogramů. **Chut'** je nasládlá, vůně silně příjemně houbová.

Roste od konce léta, v zimě, často i na jaře, na živých nebo odumřelých kmenech listnatých stromů, zejména na bucích, vrbách, ořešácích, břízách, topolech nebo jeřabinách. Pěstovat ji můžeme i doma.

Hlíva ústříčná je jedlá houba s všestranným použitím jak do hotových jídel, tak k nakládání do octa nebo sušení. Je to vynikající surovina pro polévky a omáčky, dobře chutná i konzervovaná v různých nálevech a kombinacích se zeleninou. Běžně se konzumují pouze klobouky hub, ale tuhé třeně se dají usušit a rozemlít na tzv. houbový prášek, který se používá jako aromatické houbové koření. Je výtečná i uzená. V Rusku je oblíbená zkvašená jako kysané zelí.

Konzumace hlívy příznivě ovlivňuje hladinu cholesterolu v krvi, zvyšuje odolnost proti infekcím, zvyšuje i tvorbu červených krvinek. Má i účinky proti zánětlivým onemocněním, virovým, bakteriálním a plísňovým chorobám, proti hemeroidům, ekzémům, při léčení popálenin atd.

Zdroj: <http://cs.wikipedia.org>

ŽIVOTOPIS – JOSEF SKUPA

Josef Skupa se narodil jako syn četníka. 16. ledna 1892 ve Strakonících, zemřel 8. ledna 1957 v Praze. Josef Skupa byl významný český loutkoherec, zakladatel Divadla Spejbla a Hurvínka. V pěti letech se Josef Skupa přestěhoval s rodiči do Plzně. Skupa už od dětství projevoval nadání pro loutkové divadlo, kromě toho byl šikovný kreslíř. V r. 1915 dokončil studium na Uměleckoprůmyslové škole a stal se středoškolským profesorem, musel však narukovat do armády, aby se zúčastnil bojů I. světové války.

V divadle projevoval Skupa značný talent a nadšení. Nejčastěji vystupoval s tradiční loutkou Kašpárka, ale v r. 1919 si od loutkáře Karla Noska nechal vyrobit podivného ušatého panáka, který se měl stát karikaturou přechytralých měšťáků. Loutka dostala jméno Spejbl a poprvé s ním Skupa vystoupil na podzim r. 1920. Spejbl nejčastěji vystupoval s Kašpárkem, přičemž se stával obětí jeho šprýmů.

12. června r. 1920 se Skupa oženil s Jiřinou Schwarzovou, dcerou finančního rady. Jejich manželství zůstalo bezdětné, avšak Skupova žena se nadchla pro manželovo divadlo a do konce jeho života jej v jeho činnosti podporovala, pomáhala s přípravou scény a mnoho let byla vodičkou Hurvínka.

Skupa se rozhodl obohatit ansámbl o další loutku a r. 1923 si nechal od synovce Karla Noska Gustava vyrobit postavu Švejka, s nímž úspěšně vystupoval po tři sezóny. Tím se jeho loutka Spejbla na čas ocitla mimo hlavní divadelní dění, protože ke Švejkovi a vlastně ani ke Kašpárkovi se příliš nehodil. V r. 1926 vyrobil Gustav Nosek jako překvapení pro Skupu jakousi zmenšenou a vylepšenou kopii Spejbla. Skupa se nadchl pro novou loutku, která brzy dostala jméno Hurvínek, a začal vytvářet úspěšná představení, v nichž vystupoval Spejbl jako zmatený a přihlouplý otec a Hurvínek jako jeho mazaný synek. Divadlo se stává populární scénou s hrami jak pro děti, tak pro dospělé a Skupa dosahuje značné proslulosti. Se svými novými postavami vystupuje v rozhlase, natáčí gramofonové desky, Spejbl s Hurvínkem se objevují i v knižní podobě.

Novou posilou souboru od v r. 1929 byla Anna Kreuzmannová, která od Skupy převzala mluvení Kašpárka a v r. 1930 pro ni byla vytvořena role udivené a přihlouplé dívenky Máničky

Skupa viděl, že jeho divadlo je oblíbené, a v r. 1930 se proto rozhodl zcela opustit své učitelské povolání a svým loutkám se věnovat profesionálně. Divadlo tak kromě své stálé scény v Plzni začíná cestovat po celém Československu, několikrát zavítá i do zahraničí – i tam ovšem prozatím hraje téměř výhradně česky, takže síla prezentovaných her spočívá spíše v ukázkách loutkohereckého umění než v dialogu. Zároveň se soubor rozrůstá o další pracovníky, Skupa například při školní soutěži objevil talentovaného Jiřího Trnku. Do divadla nastoupil také Jan Vavřík-Rýz, který si pro spejblové hry

vymyslel postavu upovídané babky, paní Drbálkové. Ta sice zpravidla hraje záporné role, ale podobné postavy starých upovídaných žen se budou ve hrách často objevovat a o mnoho desítek let později na jejich základě vznikne čtvrtá hlavní postava divadla, Mániččina bábinka paní Kateřina. Scénáře her většinou píše Frank Wenig ve spolupráci se Skupou, později se připojují i jiní autoři. Převážná většina her ovšem nemá příliš propracovaný příběh, avšak představení i v těch nejméně zdařilých hrách zachraňuje Skupovo přirozené herectví a jeho obdivuhodná schopnost improvizace.

V r. 1933 se Skupa stává prezidentem mezinárodní loutkářské organizace UNIMA. Divadlo pak prožívá několik úspěšných sezon, ale s postupujícím fašismem začíná na hry doléhat cenzura. Po mnichovské dohodě napíše Skupa s Wenigem jejich nejpozoruhodnější hru, *Kolotoč o třech poschodích*, v níž se domovnice Drbálková snaží uzurpovat moc ve Spejblovic domě. Hra je zřejmou alegorií mnichovských událostí a jako taková je jedním z nejstatečnějších počinů české kultury té doby. Hra má premiéru v 10. února 1939 a stihne se odehrát jen 56 repríz, než je (už za Protektorátu) zakázána.

Divadlo ovšem pokračuje ve své činnosti, ale Skupovy hry získávají vážnější ráz. Nutně se tak mění i charakter Spejbla, kdy se z pomateného mouly postupně stává starostlivý otec. 17. ledna r. 1944 je Skupa za poslech zahraničního rozhlasu zatčen a odsouzen k pěti letům vězení ve věznici v Drážďanech. Krátce na to je Divadlo Spejbla a Hurvínka zavřeno; některé loutky se podařilo ukrýt, ale část jich byla zabavena gestapem. Skupa pro pozvednutí nálady často svým spoluvězňům přehrával ze své cely spejblovske hry. V únoru 1945 po náletu na Drážďany bylo vězení pobořeno; Skupovi se podařilo uprchnout a vrátit se do Plzně. Tam se obával nového zatčení, a tak se sám přihlásil úřadům, ale znovu už uvězněn nebyl a dočkal se konce války.

Po válce se Skupa rozhodl divadlo obnovit, ale tentokrát už v Praze, kde měl širší publikum. Vrací se k osvědčeným komediím se Spejblem a Hurvínkem a divadlo dosahuje vynikajících úspěchů, opět často hostuje i v zahraničí. Vnitřně se však potýká s tvůrčími problémy, prakticky nevytváří žádné kvalitní nové hry, jen opakuje osvědčené prvorepublikové kusy. Tento stav trvá v podstatě až do Skupovy smrti.

V roce 1948 byl Skupa jmenován národním umělcem.

Zdroj: http://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Skupa, www.regiony.ic.cz

Adventní

Eva Máňková

V bouřném čase
zjevila se na obloze
hvězda jitřní.

Milá hvězdo, ve své kráse
něhou spoj nás k sobě,
abychom se usmívali,
radost sobě rozdávali,
každý den a v každé době.

ZIMNÍ RECEPT

Dršťková polévka z hlívy ústříčná

Potřebujeme:

- hlíva ústříčná 400 g
- sádlo 3 lžíce
- masový vývar (nebo 2 kostky bujónu s litrem vody) 1 l
- hladká mouka 2 lžíce
- paprika - mletá 1 lžíce
- česnek 3 stroužek
- sůl, pepř, majoránka

Hlívu očistíme a pokrájíme na proužky. V hrnci rozpálíme lžící sádla a asi 5 minut na něm hlívu restujeme, zalijeme vývarem a asi 10 minut povaříme. Mezitím v pánvi rozpálíme 2 lžíce sádla, osmahneme na něm mouku a připravíme zlatavou jíšku, přisypeme mletou papriku (sladkou nebo pálivou) a za stálého míchání ji krátce orestujeme, aby nezhořkla. Jíšku s paprikou dáme do hrnce, dobře rozmícháme, dochutíme pepřem, majoránkou, česnekem, solí a ještě alespoň 10 minut povaříme. Podáváme s pečivem.

Bílá polévka z hlívy ústříčné

Potřebujeme:

- hlíva ústříčná - 150 g
- 1 ks Smetana 12% na vaření nebo na šlehání
- 3 lžíce hladká mouka
- 3 ks brambory
- 1 ks cibule
- 1 ks vejce
- 3 lžíce ocet
- kmín, sůl
- 1 l vody

Hlívu nakrájíme na kostičky, oloupeme a nakrájíme na kostičky i brambory, rozpůlíme cibuli a vše dáme do hrnce, zalijeme 1 l vody, přidáme kmín, sůl a ocet, dáme vařit.

Do misky se smetanou přimícháme cca 3 lžíce hladké mouky. Až nám bude „polévka“ v hrnci bublat, přimícháme smetanu. Necháme vařit 10 - 15 minut (aby byly dovařené brambory). Do hotové polévky rozklepneme vejce (rozklepeme do hrnečku a vmícháváme do polévky přes vidličku).

Naše kamarádka činčila jménem Sněhurka

Původ činčil

Domovem činčil je jižní Amerika. V současnosti se vyskytuje ve volné přírodě jen v některých částech chilských And. Domov činčil se nachází v nadmořské výšce 1500 - 2000 metrů v nehostinném prostředí s nízkou teplotou a silnými větry.

Chov - krmení a bydlení

Základní potrava by se měla skládat ze speciálních granulí, které musí být velice tvrdé, aby si činčily při jejich požívání obrušovali zuby. Vhodné jsou také byliny. Např. heřmánek, šalvěj, měsíček, řebíček, lipový květ,.... Dobré seno rovněž patří k základní potravě a je důležité, aby činčily zůstaly zdravé. Jejich trávení není uzpůsobeno na zelené krmení: jednou až dvakrát týdně můžete činčilám dát pampelišku, květ ibišku nebo sedmikrásku. Činčily musíte nechat na toto krmení zvykat po kouscích o velikosti nehtu.

Starost a péče

Pokud musíte činčilu nést, měli byste ji uchopit pod břichem a navíc pevně přidržovat na hřbetě. Nikdy nesmíte činčily pevně držet za ocas, protože by se mohl celý utrhnout! Jakmile se budete přibližovat ke kleci, přátelsky a tiše na zvíře mluvte. Překvapení nemají činčily v lásce. Na výrazné pachy činčily reagují citlivě. Pokud jste se dotkl i cizí činčily, může vaše zvíře reagovat naštvane.

Zdroj: www.svet-zvirat.cz/cincila.html, www.cinculinky.blog.cz/1001/cincila-jihoamericka, Heike Schmidt –Roger, Činčila. Grada

CESTOMÁNIE – LUCKÝ VRCH

Rulový vrch vysoký 739 m n. m., s výhledem na jih a jihozápad do údolí řeky Svratky a na Poličsko. Lucký vrch je krásné vyhlídkové místo, ležící na severozápadním okraji Žďárských vrchů. Lze z něj shlédnout nejen krajinné scenerie, zasahující přes 20 km do Žďárských vrchů, ale také celý sever české kotliny - Krkonoše, Orlické hory, Králický Sněžník a Jeseníky. Za dobré viditelnosti vidíme pouhým okem rozhlednu na Pradědu. Za 1. republiky zde byla postavena klasická turistická chata, která slouží dodnes. Lucký vrch je považován za nejkrásnější vyhlídkové místo Vysočiny.

Tak už jen pohorky, kulicha a do batohu slivovici!

Dalším zajímavým místem nedaleko „Lucáku“ je Lukasova zpívající lípa, druhý největší strom ve východních Čechách. Je 26,5 metru vysoký, z toho sama koruna má výšku 23 metrů. Obvod vykotlaného kmene ve výši 130 centimetrů nad zemí činí plných 11,61 metru. Stáří této lípy velkolisté je odhadováno na 600-700 let. K názvu lípy se vztahuje několik pověstí. Pověst o českém bratru Jirouškovi, který v dutině lípy při světle svíčky v době temna přepisoval knihy Nového zákona a žalmů a při tom si zpíval. Odtud i název zpívající lípa. Označení zpívající pak vysvětluje příběh z dob, kdy se prý v její koruně po večerech tajně scházeli čeští bratři ke svým bohoslužbám. Zpěv ukrytých věřících se nesl po kraji, takže vznikl dojem, že vlastně zpívá strom.

Zdroj:<http://cestovani.idnes.cz>, www.lucky-vrch.cz/vylety/, www.e-vysocina.cz/cgi-bin/macro.file/vysocina.mbr/PAMATKY?firma=Z0000009

HISTORIE Z PARDUBIC

První dochovaná zmínka o existenci Pardubic pochází z roku 1295, kdy papež Bonifác VIII. v Pardubicích potvrdil klášter cyriaků a kostel sv. Bartoloměje.

Prvním vlastníkem Pardubic na začátku 14. století byl Púta z Dubé. Kolem roku 1325 vyměnili synové Púty z Dubé Pardubice s rytířem Arnoštem z Hostýně. Jeho syn Arnošt z Pardubic byl prvním pražským arcibiskupem. Na scénu nastoupil šlechtický rod pánů z Pardubic, kteří měli ve svém znaku přední bílou (stříbrnou) polovinu koně se zlatou uzdou na červeném štítu. Arnoštova závěť z roku 1340 je prvním dokladem o existenci Pardubic jako města, přesněji jako poddanského městečka. V roce 1390 byla postoupena část panství Hanušovi z Milheimu. Dalším majitelem po jeho smrti se na začátku husitských válek stal Viktorín Boček z Kunštátu a Poděbrad. V době husitských válek Pardubice pravděpodobně získal úchvatem moravský šlechtic Jan Hlaváč z Mitrova.

V roce 1491 Pardubice koupil Vilém z Pernštejna, nejmocnější šlechtic tehdejšího Českého království. Vedle zvelebování města a panství se Vilém pustil i do pozdně gotické přestavby zdejšího vodního hradu, jeho synové Vojtěch a Jan pak pokračovali ve stylu renesančním. Pernštejnům vděčíme i za celé historické městské jádro s renesančním náměstím, malebnými uličkami a s dominantou Pardubic – Zelenou bránou.

Po slavné éře Pernštejnů, kteří zadlužené panství prodali v roce 1560 arciknížeti Maxmiliánu Habsburskému, nastal úpadek vlivu města. Rovněž Třicetiletá válka město ještě více zbídačila.

K novému rozvoji města došlo až v polovině 19. století, kdy 20. srpna 1845 přijel do Pardubic první vlak po první české parní železnici z Olomouce do Prahy. Ve druhé polovině 19. století bylo město postupně napojeno na další železniční tratě a došlo k jeho velkému rozkvětu. Vznikly v něm průmyslové podniky jako lihovar, cukrovar. Podobně jako v jiných místech země tehdy došlo ke značnému rozvoji kultury, sportu a dalších odvětví. Roku 1874 se poprvé běžel dnes již světoznámý dostih Velká pardubická. Pardubice se staly kolébkou českého letectví, když 13. května roku 1911 uskutečnil inženýr Jan Kašpar první dálkový let z Pardubic do Velké Chuchle u Prahy. Tento den je považován za symbolický počátek našeho letectví.

Po první světové válce došlo k dalšímu rozmachu průmyslu. Vznikla firma Explosia – dnes Synthesia - a také Telegrafia, později Tesla.

V zimě a létě 1944 byly Pardubice terčem tří náletů spojeneckého letectva, které vážně poškodily Fantovu rafinérii minerálních olejů, zničily staré pardubické nádraží a způsobily nemalé škody na civilní zástavbě a obyvatelstvu. Největší

byl druhý 24. srpna 1944. Na město dopadlo 870 tun bomb a zahynulo 263 lidí; přes tisíc budov bylo zničeno nebo poškozeno.

Po válce se započalo s výstavbou nových čtvrtí. Roku 1952 byla ve městě zavedena trolejbusová doprava. Roku 1958 bylo vybudováno nové vlakové nádraží, jelikož stará budova byla při náletu amerického letectva 24. srpna 1944 těžce poškozena.

Pardubice jsou krajským městem. Žije zde přes 90 tisíc obyvatel. Od roku 1993 se však počet trvale žijících obyvatel stále snižuje.

Pardubice se rozkládají na obou březích Labe, centrum na levém pod soutokem s Chrudimkou. Pardubice leží 98 km na východ od Prahy, 20 km jižně od Hradce Králové, okolo 10 km severně od Chrudimi. Fytogeograficky patří Pardubicko do oblasti mírného pásma opadavých listnatých lesů. Město se rozkládá v Polabské nížině v nadmořské výšce 215 až 237 metrů. Jeho rozloha činí téměř 78 km².

Zdroj://www.easyprague.cz/en/information/horse-racing/,
<http://cs.wikipedia.org/wiki/Pardubice>, www.pardubice.eu

Marián Zahradník

Mé barevné sny

V minulých měsících jsem maloval v rámci individuálu obrazy. Vyzkoušel jsem si nové techniky a míchání barev. O svoje pocity, dojmy z malování a vztahu k jednotlivým barvám, bych se chtěl podělit se čtenáři časopisu. Při svých výtvarných pokusech jsem zkusil nové techniky jako je malování válečkem, tisknutím korkem a houbičkou. Nemám vyhrazený styl malování, ale nejvíc mě bavilo malování válečkem, protože vznikalo něco abstraktního. Když se mi obraz nepovede tak ho můžu kdykoliv přemalovat. Na malování mě velice bavilo míchání barev. Užíval jsem si spektrum kombinací barev. Nejvíc mě oslovila modrá a zelená barva. Modrá na mě působí uklidňujícím dojmem a ze zelené cítím energii a pozitivní záření. Při malování používám spíše „mozek“, ale hlavně fantazii a ruce. Červená barva se mi moc nelíbí, je krvavá. Žlutá je taky dobrá barva „sice jsem jí nechutnal“, ale mám jí rád. Míchání barev mě baví, ze žluté a modré vznikne zelená. Mezi pozitivní barvy řadím fialovou, oranžovou, ale na některých obrazech mám rád hnědou a černou. Růžovou vnímám lehce abstraktně, spíše jako holčičí. Největší radost mám z toho, když se moje obrazy líbí ostatním.

Vážení čtenáři, rádi bychom Vás pozvali na akci:

VÝSTAVA OBRAZŮ UŽIVATELŮ

CHARITY SVITAVY

Světlanky – centra denních služeb

„PROMĚNY II.“

Fabrika 7. 3. 2013 od 13:00 hodin

***Na vernisáži proběhne také hudebně –
taneční vystoupení z cyklu „Živly“.***

***Letošní rok je ve znamení
„OHNĚ“***

HÁDANKY A KVÍZY

1. Znáte jména tří králů?

1. APRKŠA
2. MLCHREIA
3. ATZRBIAA

2. PŘESMYČKA

(zvíře trávící mládí v matčině vaku)

D	A	N	Ě	K					
H	R	B	O	L					
O	L	I	V	A					
J	I	R	K	A					
V	A	R	T	A					
N	E	K	O	V					

Řešení: KLOKAN

3. OMALOVÁNKA

Zdroj: <http://krizovky.webnode.cz/presmycky/>, www.i-creativ.cz

Rozhovor do rubriky „ROZHOVOR S...“ nám poskytl:

**sám šéfredaktor ROBERT BIDMON, rozhovor
vedla: Veronika Horáčková**

Za roztomilý a veselý rozhovor velice děkujeme

Odpovědi na hádanky:

1. Kašpar, Melichar, Baltazar

2. klokan

Své dotazy, náměty a připomínky zasílejte na naši e-mailovou adresu.

Budeme rádi.

Vydává: Redakce Svět, Jungmannova 6, Svitavy, 568 02

Šéfredaktor: Trebor

Redakční rada: Abág

Ilustrace úvodní stránky: Marián Zahradník

E-mail: redakcesvet@seznam.cz